

Ughjorbagan Sámán

„Mefakult a nap.

Ughjorbagan homályosította el: szürke hatalom örvénylett körülötte, akár valami sűrű ködgomoly. Szétterjedt a völgy fölött, magába falt mindent, elfet és orkot, élőt és holtat egyaránt. Az élőholtak tetemeiből, a meggyötört hegyvidék gyomrából kúszott elő.”

John J. Sherwood, Hőseposz

Vörös virágok festették meg a fémmel kivert kőlapot a lemenő nap véres fényében. A virágok nem voltak mások, mint szabálytalan rendben lefolyó vérpatakok a hatalmas simára csiszolt szikláról. Az oltár repedéseibe folyékony vasat öntöttek, hogy kiszorítsák onnan a megalvadt vért. Viszont a rengeteg kiontott élet már bordóra színezte az emelvényt és környékét. Mellette álldogált és csendben mormolt valamit egy öreg, girhes, bundákba és különböző talizmánokba öltözött ork. Kezében véres áldozókés melynek fogazott felén a recék között apró húscscafatok voltak. A sámán széles mosolyra húzódó szája vöröslött a nyersen elfogyasztott szívtől. Szemei valamiféle révületről árulkodtak. Egész lényéből sugárzott a fókuszáltság, a koncentráció, ahogy izmai megfeszültek. Igen fontos rituálét hajtott végre a falánk oltárán, hogy őse tovább trónolhasson a démonfejedelmek között és éhesen tekinthessen le utódaira.

Már hallani lehetett a törpe hadak menetelésének súlyos zaját. Ekkor csatlakozott mormolásához a körülötte álló majd két tucat társa, és kántálásuk a velejéig hatolt mindenkinek, aki csak halotta. A harcos nemzetség tagjai távol tartották magukat Ughjorbagan sámánjaitól, félték praktikáikat, de tudták, hogy harcban nagy segítségükre vannak. Felkészültek hát a támadásra, amíg befejezik a rituálét. Csupán egy hete táboroztak ennek a barlangnak a szájánál, nem is tudták, hogy miért akartak itt megtelepedni a sámánok, de az igazság az volt, nem is akarták tudni. Nekifeszültek a túlerőben lévő törpeseregnek és nagyon remélték, hogy hamar végeznek, akármit is csinálnak, mert sokáig nem tudják feltartani őket.

A mormogás először kántálással erősödött, majd valami túlvilági sikolyban egyesítették hangjukat az oltár körül összegyűlt sámánok. Hideg kúszott fel a harcosok hátán. Hárman ki is dőltek a varázsmunka okozta megerőltetéstől, majd fél perccel később hirtelen abbamaradt a torkokból felszakadó fülsértő hang és a maradék is térdre rogyott a fáradtságtól és a kimerültségtől. Csak az öreg, girhes sámán maradt talpon, nem véletlen volt ő az Öregsámán. Arcáról lefolyó vér végig csepegett a vastag medvebundán, megszínezte azt. Kezét a hatalmas kővön nyugtatta és látta, ahogy az elfolyott vért beszívja a föld a lába alatt. Egy percig nem lehetett mást hallani, mint a tőlük pár száz méterre dülő csatazajt, majd meghallotta, amire várt és hangosan felvihogott a rá jellemző sípoló-sívító hangon, ahogy észrevette a halk csoszogást a barlang mélyéről.

Brahh azt hitte, hogy barátja már elesett a csatában, de most újra megpillantotta buzogányával a kezében, ahogy egy meglepett törpe katonát hátba vág. Majd azt látta, hogy mögötte az egyik törpe harcos, akinek a feje szétnyílt, mint egy érett görögdinnye, feltápáskodik, és Brahh már kiáltott volna, de akkor megfordult a megelevenedett törpe test és az egyik rohamozó társába vágta fejszéjét. Ekkor tudta, hogy a sámánok rituáléja sikeres volt, a csata meg fog fordulni. Felnézett és látta, ahogy a barlang nyílásából tucatszámra lépnek elő a rothadó tetemek, és kegyetlen vigyor ült ki az arcára. Csatakiáltással az ajkán hunyt el, hogy pár másodperccel később újra talpra kellene induljon meg a törpék ellen.

Ughjorbagan mellékeve a Falánk, ami híven tükrözi ennek a hősnek a halhatatlansághoz vezető útját. Eredetileg ő is énekmondó-nemzettségbe született, később azonban igazi varázsló lett belőle, méghozzá nekromanta. A teremtés hajnala óta ő volt az első és egyetlen ork, akinek sikerült elsajátítania ezt a sötét tudományt; tanítómesterét, egy renegát crantai mágust, később elevenen megnyúzatta, mert az ő engedélye nélkül feláldozott egy rabszolgát. Mágikus hatalma mindmáig példátlan az orkok között; segítségével szilárd szövetségbe kovácsolta össze valamennyi törzset a Quiron-tengertől északra. Ennek a hírhedt Koponyaszövetségnek csupán egyetlen célja volt: hogy egyengesse Ughjorbagan félistenné válásának útját.

Ughjorbagan hosszú ideig tanulmányozta a titkos tanokat és rájött, hogy az orkok helyzete – Orwella Átka miatt – sok rokon vonást mutat fel a démonokéval. A démonoknak egyáltalán nincs lelkük; az orkoknak van, de nem halhatatlan. A fizikai halál tehát mindkettejük számára egyenértékű a teljes és végleges megsemmisüléssel. A démonok azonban – ellentétben az orkokkal – potenciálisan halhatatlanok; és Ughjorbagan ennek a halhatatlanságnak a forrása érdekelte.

Miután számos kísérletet végzett viszonylag könnyebben kezelhető démonfajokkal – elsősorban a xingekkel és a trasshassokkal –, arra a következtetésre jutott, hogy ezek a szörnyek rendszeresen és nagy mennyiségben fogyasztják az értelmes lények nyers életerejét. Megállapította azt is, hogy minél hosszabb egy halandó természetes élettartama, annál több életerő lappang benne. Ha halhatatlanná akar válni, nem kell mást tennie, csak a démonok módszerét utánoznia. És ez nem is eshet nehezebbre, elvégre nekromanta.

Tervének csupán egy buktatója volt: a démonok mágikus alapú metabolizmusa összehasonlíthatatlanul hatékonyabban működik, mint az övé. Neki sokkal több életerőre volt szüksége, hogy elérje a halhatatlanság egy korlátozott formáját. Ez azonban nem tartotta vissza.

Hadba vezette a Koponyaszövetséget a valeriumi elfek ellen, akiknek akkoriban népes kolóniái voltak a Mer'Daray-tenger partvidékén. Iszonyú háború volt, talán a legvéresebb mindazok közül, amelyek ork és elf nép között valaha dúltak. A crantai birodalom a kisujját sem mozdította az elfek megsegítésére, sőt, rehiari rokonaikat is megakadályozta ebben. (Rehiar az óidők egyik elf nemzete volt, a mai Sirenar őse.) A crotoni császár kárörvendően leste, melyik harcoló fél marad felül, hogy aztán minden hatalmával lesújthasson a megtépázott győztesre. Húsz esztendeig tartott a rettenetes öldöklés, és a Koponyaszövetség tizenhárom törzséből a végére csak kettő maradt; de a valeriumi elfeknek az írmagjuk is kiveszett.

Ughjorbagan, a nekromanta pedig húsz teljes esztendőn keresztül minden nap maga elé hozatott egy elf foglyot. Nem hadititkokról faggatta őket: feketelunir áldozótörével elvágta a torkukat, kivért hullájukat szőröstül-bőröstül felfalta, sikoltozó lelküket pedig darabokra szaggatta és magába nyelte. Anyagi teste szikár volt és ösztövé, asztrál mása azonban dagadtra puffadt az elorzott életerőtől; egy

crantai beavatott feljegyzései szerint olyan látványt nyújtott, mint valami rákosan burjánzó, üszkös daganat.

Célja elérésétől azonban még mindig messze járt, mert a szertartásnak negyven évig kellett volna folynia szakadatlanul; időközben azonban elfogytak a valeriumi elfek, és a háború megtizedelte a Koponyaszövetség harcosait is. Ughjorbagan hordaszámra támasztotta föl öntudatlan *zaurakok*ként az elesetteket; fiait és unokáit pedig a Quiron-tengertől délre élő törzsek közé küldte, hogy nyerjék meg őket ügye támogatásának. Miután ily módon újra felduzzasztotta seregeit, Rehiar ellen készülődött; ekkor azonban nem várt nehézséggel kellett szembenéznie.

Az elf nép ősi védelmezőinek, a Tizenketteknek az egyike megelégette Ughjorbagan működését, és úgy döntött, hogy véget vet neki. A Koponyaszövetség kártyavárként omlott össze; a nekromanta nem is remélhette, hogy szembeszállhat ezzel az ellenféllel. A démoni síkokra menekült előle, ahová az őelf nem követhette; az őshonos fejedelmek befogadták, mert tisztelték a hatalmát, és elismerték maguk közül valónak. Ughjorbagan azonban még ekkor sem adta föl a tervét, és egy agyafúrt csellel sikerült kifognia üldözőjén.

Módszere egyszerű volt, s éppen ezért zseniális: életorzó hatalmát megosztva átruházta vér szerinti leszármazottaira. Ughjorbagan sámánjai kötelesek havonta legalább egyszer rituálisan feláldozni és megenni egy értelmes lényt; az így nyert életerő azonban nem beléjük áramlik, hanem különféle rejtett csatornákon át az ősatyjukba, aki úgy gubbaszt az asztrális pókháló közepén, mint valami óriásira puffadt, kocsonyás polip. Egyesek szerint ezzel a módszerrel nem a testét tette halhatatlanná, hanem a tulajdon lelkét pusztította el. Akár így, akár úgy, a végeredmény ugyanaz: Ughjorbagan hamisítatlan démonfejedelem lett, rangban nem is az utolsók közül való. Kultusza nem tartozik a legnépszerűbbek közé, mert az orkok nem felejtették el, hogy tizenhárom törzs köszönheti neki a pusztulását. A Koponyaszövetség maradványát ugyanis a valeriumi háború után kiirtották a crantaiak; és a Quiron-tengertől északra sokáig nem is éltek orkok, csak gar Bokkar vezetésével települt át erre a vidékre néhány déli törzs, több mint ezerhatszáz évvel később. A Falánk tehát orkok százezreinek az élete árán vált halhatatlanná; és a többi ork félisten ezt soha nem fogja megbocsátani neki.

Ughjorbagan életét és cselekedeteit viszonylag jól ismerjük, részben azért, mert a rehiari elfek krónikáiban hiteles híradások maradtak fent róla, részben pedig azért, mert a sámánjai fűnek-fának dicsekednek velük.

Summarium 148.-149. oldal

Ahogy láthatjuk, a Falánk hite igen visszás a legtöbb nép körében, még maguk az orkok is rettegik vagy gyűlölik nevét. Habár a hős a Dühöngők törzséből származott, akik mind egy szálig elpusztultak a valeriumi elfek ellen vívott háborúban, sámánjai ma is szép számban megtalálhatóak a Halálhozók törzsében, akik folyamatosan vívják véget nem érő háborújukat Tarin törpjeivel. Sámánjai eltanulták és alkalmazzák a csatákban ősatyjuk átkos mágiáját, ezzel folyamatos utánpótlást biztosítva a csatamezőn a törzsnek.

Ughjorbagan leszármazottai éhezik a tudást és gyűjtik azt, ezért gyakran küldenek portyázókat egy-egy érdekesebb lelet vagy személy után. A törzsfők persze nem mindig nézik ezeket jó szemmel, de nem igazán mernek ellent mondani nekik. Sok esetben még ők maguk is hajlandók beszállni, vagy valamelyik fiatalabb sámánt küldik el egy portyázó csapattal, hogy az áhított tudást megszerezzék. Titkon mindegyik abban reménykedik, hogy a Hérosz maga mellé emeli őket a démoni síkokra, így megszabadítva őket Orwella Átkától, és ezért keresik a lehetőséget, amivel a Falánk kegyeiben járhatnak.

Sámánjai sok esetben arrogánsak és végtelenül biztosak mindenben, amit kijelentenek. Megszokták, hogy nem szoktak velük vitázni, mert ha kell, hatalmukkal szereznek érvényt szavuknak. Ezért nehéz társak.

Kötelesek havonta legalább egy alkalommal feláldozni és elfogyasztani egy értelmes lényt, ellenkező esetben elveszítik mágikus hatalmukat, amíg nem pótolják az áldozatot.

Ughjorbagan sámánjainak statisztikái:

Erő: 3k6
Állóképesség: k10+8
Gyorsaság: 3k6
Ügyesség: 3k6 (2×)
Egészség: k10+8
Szépség: 3k6
Intelligencia: k6+12+kf
Asztrál: 2k6+6 (2×)
Akaraterő: k6+12+kf
Érzékelés: 2k6+6

KÉ: 5
TÉ: 16
VÉ: 70
CÉ: 0
HM/TSZ: 6 (2,2)
ÉP: 7
FP: 5
FP/TSZ: k6+2
KP: 6
KP/TSZ: 7

Képzettségek:

1 Fegyverhasználat	Af
Vallásismeret	Af
Törzsi Etikett	Mf
Élettan	Af
Méregkeverés/semlegesítés	Af
Írás/Olvadás	Af

3. Mágiaismeret (Nekromancia)*	Af
5. Élettan	Mf
8. Demonológia	Af

*A varázslók és boszorkánymesterek mágiájának ezen fejezetének ismerete

Különleges képességek:

Ughjorbagan sámánjainak lehetővé teszi a Halál szférájú varázslatok kis arkánumának használatát, valamint az egyedi varázslatokat. Ezen felül rendelkezésükre bocsátja a boszorkánymesteri mágia nekromancia fejezetében található varázslatokat, szintén mint egyedi halál szférájú varázslatokat. Mana-pontjuk első szinten 9 és minden további szinten 5+k3.

Amint szert tesznek a Demonológia képzettség Mesterfokára (és eléri legalább a 8.TSZ-t) lehetőségük nyílik démonok megidézésére a vonatkozó varázslattal.

Ughjorbagan egyedi varázslatok:

Az alábbi varázslatok számukra egyedi varázslatoknak számítanak:

A halál szava
Holtak megelevenítése
Lélekáldozat
Vérgyűjtés
Vérkör

A falánk marka

Mp: 7

Erősség: 1

Varázslási idő: 4 segmens

Időtartam: Azonnali

Hatótáv: 20 láb

A varázslat hatására egy anyagtalan, csupán mágikus árnyakból szőtt göcsörtös, már-már csontos kéz jelenik meg, mellyel a sámán leadhat egy támadást a célpontra. A kéz jól látható, így ki lehet előle tért, de csak a mágikus fegyverek és vérték nyújtanak előle védelmet ugyanis a természetes anyagon könnyedén halad át. A sámán támadó dobást dob, az árnykézzel kap +10 Támadó Értéket. Amennyiben a célpont nem rendelkezik mágikus tulajdonságú felszereléssel, úgy a fegyvertelen Védő Értéket állíthatja csak szembe a sámán támadásával. Sikeres támadás esetén az áldozat 1k10 Fp sérülést szenved, amennyiben túlútná a sámán, akkor a kéz megragadja a szívét és ennek következtében ÉP-t veszít. Támadásainak a borzongató kínon kívül egyéb hatásuk is van: akit eltalálnak, fokozatosan megdermed, minden találatnál eggyel csökken a Gyorsasága, míg a nullát el nem éri. Ekkor az áldozat teljesen megbénul. Ezután naponta 1 pontnyi tulajdonság tér vissza. A varázslat 7 mana pontonként 1E-vel erősíthető, ezzel növelve az általa okozott sérülést k10-el.

A gahul lehelete

Mp: 30

Erősség: 4

Varázslási idő: 1 kör

Időtartam: 1 kör/2 TSZ

Hatótáv: 5 láb

A sámán megidézi az egyik legocsmányabb élőholt eszenciáját és maga körül egy dögletes rothadó aurát bocsájt ki, ami mindenkire hatással van körülötte, aki 5 lábnál jobban megközelíti őt. Mindenki, aki közel van hozzá, méregellenállást köteles tenni a varázslat ereje mint méreg ereje ellen. A sikeres próba esetén a rosszullét, sikertelen esetén pedig az émelygés hatása alá kerül, amíg tart a varázslat. Minden további 10 Mp-ért növelhető 1-el a varázslat erőssége vagy 1 körrel az időtartama.

Démonidézés

Mp: 80 / 90 / 130 / 150

Erősség: 1

Varázslási idő: Speciális

Időtartam: 1 óra/ TSZ

Hatótáv: -

Ez az a varázslat, amit a Falánk csak az igazán nagyhatalmú híveinek biztosít. Ehhez igazi elszántságra, hatalomvágyra és erős akaratra van szükség, különben összeroppan a mágia terhe alatt. Történetek szerint néhány százévente születik olyan sámán, aki képes ezeket a litániákat sikeresen alkalmazni. A szükséges mágikus energiákon felül még szükség van annyi ÉP feláldozására legalább, ahány Mp-ba kerül megidézni eredetileg a kívánt démont, ha nem elegendő az áldozatok életereje, Ughjorbagan a sámántól szívja el, így ha az elszámolta magát meghal, mielőtt végezne a rituáléval és megidézhetette volna a démont. A manaköltség attól függően változik, hogy mekkora hatalmú lényt kíván a szolgálatába állítani. Minden így megidézett démon a hősöz közvetlen szolgája, így ő maga küldi le leszármazottja megsegítésére. Az időtartam lejártáig a lény engedelmeskedik a sámán akaratának, majd visszatér a falánk mellé. Ha nem rendelkezik a sámán a szükséges mana-pontokkal, megteheti, hogy további életet áldoz a Faláknak, minden egyes értelmes lény így 5 Mp-ot tud helyettesíteni, de így is legalább a mana-pontok felét a sámánnak kell a varázslathoz felhasználni. *(Tehát ha feláldoz két lényt, hogy csökkentse egy alsórendű démon megidézésének költségét 10 Mp-al attól, még fel kell áldoznia a 80 ÉP-t a rituálé során.)*

A varázslási idő megegyezik az eredetileg szükséges Mana-pontokkal szegmensben mérve.

80 Mp – Alsórendű démon (20 ÉP-nél kevesebbel rendelkező démonok)

90 Mp – Közrendű démon (50 ÉP-nél kevesebbel rendelkező démonok)

130 Mp – Démonúr (120 ÉP-nél kevesebbel rendelkező démonok)

150 Mp – Démonherceg

